

Al port de Barcelona hi ha seccions on treballen un 70 per 100 dels obrers inscrits; en altres, en canvi, no passen d'un 20 per 100. Entre els metal·lúrgics hi ha un 7 per 100 dels que treballaven l'any 1930 que estan actualment sense feina, però com que no tots els que treballen ho fan cada dia, pot dir-se que la reducció efectiva d'hores de treball arriba a un 30 per 100. Evaluacions semblants, a falta de dades concretes, fixen els parats entre la dependència mercantil en un 10 per 100, en el ram de la fusta en un 20 per 100, i en la construcció en un 50 per 100 dels individus de l'ofici.

Les causes específiques de l'atur forçós a Catalunya, segons el senyor Josep Borrell i Macià, ponent en la citada Conferència, són les següents:

En primer lloc, és causa de l'atur forçós la suspensió gairebé total de les grans obres públiques empreses en temps de la Dictadura i amb motiu de l'Exposició, i de les comandes d'organismes dependents de l'Estat. Hem de tenir en compte que les obres i instal·lacions de l'Exposició i urbanitzacions anexas, importaren uns 145 milions de pessetes, afegint a més les de la Diagonal (18 milions), les de la plaça de Catalunya (8 milions), les del Palau Reial (7 milions), les de la Casa de la Ciutat (6 milions), les del F. C. de Sarrià (40 milions), l'arranjament i il·luminació de diferents carrers, les obres de la Diputació i de l'Escola Industrial, les dels metropolitans, les de l'estació de França, l'electrificació del ferrocarril del Nord, el nou pavimentat i arranjament de carreteres, etc... És evident que una vegada caiguda la Dictadura, amb la immediata política d'economies dels governs posteriors, acabada l'Exposició i les obres del F. C. de Sarrià, deixats en suspens els projectes del Port Franc i de perllongació dels metropolitans, i reduïdes a un mínim les obres públiques d'importància, ens trobem ara amb una gran massa d'obers parats.

Una altra causa de l'atur forçós és la immigració. Avui aquest problema ha vingut a esdevenir conegudíssim de tothom; molts articles en diferents

periòdics i revistes — d'entre els quals són de remarcar els deguts a la ploma del meu amic Sentís, publicats a «Mirador» — han tractat d'ell, escatint-ne els diferents caires i oferint solucions més o menys factibles. El fet cru i net és que dintre d'alguns anys, si la corrent immigratòria continua progressant amb la mateixa intensitat de fins ara, i si la natalitat en tota la regió catalana continua essent tan minça, Catalunya serà absorvida pels més pobres, malalts i ignorants provincians, de les més pobres insanes i analfabetes províncies d'Espanya. Sigui quin sigui el remei, té d'aplicar-se sense retardar-ho gens més. Ultra el problema de l'atur forçós, aquesta corrent immigratòria ofereix un ample camp a la delinqüència i omplena les nostres presons i els nostres hospitals, constituint un pes mort que és necessari suprimir.

Una altra de les causes és la notable reducció de comandes per part de les empreses ferroviàries i elèctriques.

Hem de tenir en compte, a més, la crisi de confiança, deguda a múltiples causes, que influeix decisivament en múltiples aspectes de la vida econòmica, entorpint-ne el desenvolupament normal. Per exemple, en el ram de construcció — i ara amb la recent vaga és oportú el parlar-ne — els permisos d'edificació, de nova planta, demanats a l'Ajuntament de Barcelona, secció d'Eixample, fins el 15 de Novembre de 1932, són 224, contra 556 en 1931 i 675 en 1930.

Examinades breument les causes de l'atur forçós ¿quins són els remeis aplicables? Sense perjudici d'insistir-hi amplament en un nou article podem ja avançar que consisteixen en donar una major eficàcia i amplitud a les assegurances socials; en seguir una política assenyada en obres públiques, en impedir enèrgicament i per tota mena de mitjans legítims que continui la corrent immigratòria, i en retornar la confiança per mitjà d'una honestetat política i un exacte compliment del deure per part de les autoritats que tenen en les seves mans els poders públics.

